

30/10/85

Ένα από τα «θεατρικά» πορτρέτα της Μαρίας Μαρουδά

Η Θεσσαλονίκη πηγή έμπνευσης των ζωγράφων

Γυναίκες μορφές από δύο γυναίκες

Η Θεσσαλονίκη, σαν πηγή έμπνευσης για τους ζωγράφους, της πόλης ή ξένους, είναι τό θέμα της μεγάλης έκθεσης που οργανώθηκε από τον σύνδεσμο φίλων του αρχαιολογικού μουσείου, στα πλαίσια του γιορτασμού των 2300 χρόνων, σε αίθουσα του αρχαιολογικού μουσείου.

Πάνω από 60 έργα από 30 ζωγράφους δείχνουν τη Θεσσαλονίκη, έμμεσα, ή άμεσα, με διάφορες τεχνολογίες και διάφορη θεματική οριοπή. Ετσι υπάρχουν έργα όπως του Κενάν Μεσαρέ, που δίνει την είσοδο του ελληνικού στρατού στην πόλη, το 1912, υπάρχουν γραφικότητες, από Έλληνες και ξένους ζωγράφους, αλλά και πανοραμικές ή συνθετικές απεικονίσεις ή και πίνακες καθαρά αισθητικοί.

Εκείνο που αισθάνεται κανείς περιεχόμενος την έκθεση είναι, τόσο λίγο και τόσο λίγο ζωγράφισαν την συμπεριφορά, από 70 και τόσα χρόνια της ελεύθερης ζωής της; Θα περίμενε κανείς μεγαλύτερο πλούτο και θεματικό και συγκινησιακό. Εντελώς, αλλά, αν ξεχωρίσουμε τους πίνακες των πρώτων, του Ρέγκου, του Λεβάρη, του Φωτάκη και του Παράλη, που και η προσφορά τους δεν είναι όλων η

Με νέους ήθοποιους και πολλή διάθεση Βρετανικά μαθήματα θεατρικής δουλειάς

Συνέντευξη με τον πρωταγωνιστή του «Ονείρου» Πήτερ Γούντγουρντ

Μιά θαυμάσια έμπειρία μάς έδωσαν οι παραστάσεις που έδωσε για ένα τριήμερο στη Θεσσαλονίκη το θεατρικό συγκρότημα «Νιού Σαίξπηρ Κόμπανυ» με το «Ονείρο καλοκαιρινής νύχτας» - για το οποίο γράφουμε σε άλλες στήλες.

Παρακολούθησαμε τη δουλειά ενός θιάσου νέων ανθρώπων με ολοκληρωμένες απόψεις, πολύ ταλέντο και οργανωμένο αποτέλεσμα. Πιθανότατα, το συγκρότημα αυτό να ενισχυθεί οικονομικά τόσο καλά από τη βρετανική κυβέρνηση και έτσι να μπορεί να δουλεύει άνετα και να φτάνει στο επίσημο αποτέλεσμα που είδαμε. Κι όμως, δεν είναι έτσι.

Ξέροντας τις περιπέτειες των ελληνικών θεάτρων τα τελευταία χρόνια και έχοντας καταλήξει σε άπαισιόδοξες προοπτικές για τα επικείμενα συγκροτήματά μας, ήταν φυσικό να ζητήσουμε να μάθουμε πως εργάζονται και με ποιές συνθήκες οι καλλιτέχνες που μάς έδωσαν ένα τόσο όμορφο «Ονείρο». Κα πληροφόρηθηκα με εκπληκτικά πράγματα, που θα πρέπει να τα πληροφορηθούν οι Έλληνες καλλιτέχνες, αλλά και το ελληνικό κοινό γενικότερα.

Συναντηθήκαμε με τον Πήτερ Γούντγουρντ, τον πρωταγωνιστή του συγκροτήματος, ή, ακριβέστερα, τον πρωταγωνιστή αυτής της παράστασης που είδαμε. Τον ρωτήσαμε κατ' αρχήν για το συγκρότημά τους, πως επιχορηγείται, πως εργάζεται, που και πόσο;

Η άδεια επιχορήγηση

Στη Βρετανία τίποτε δεν είναι βέβαιο για την επιχορήγηση ενός θεατρικού συγκροτήματος. Η κυβέρνηση δίνει χρήματα στο συμβούλιο τεχνών και εκείνο, μαζί με τις δημοτικές αρχές, αλλά και ιδιωτικούς φορείς, ενισχύουν οικονομικά τους θιάσους.

Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε είναι ότι, η επιχορήγηση δεν είναι μόνιμη για κανέναν, εκτός ίσως από το Εθνικό Θέατρο. Κάθε χρόνο ειδικό συμβούλιο βλέπει τις παραστάσεις και έτσι, ανάλογα με την ποιότητα της παράστασης, το συγκρότη-

ματά στην αρχή είναι λίγα και κατόπι μπορεί να καλύψουν το μισό των δαπανών του θιάσου. Για το Εθνικό Θέατρο το ποσό αυτό μπορεί να φτάσει τα τρία τέταρτα των δαπανών του.

Τό κακό είναι, όπως μάς είπε ο κ. Γούντγουρντ, ότι η επιχορήγηση που κρίνει, δεν αποτελείται από ειδικούς. Κι ακόμη, ένα άλλο παράπονο είναι πως ο υπουργός πολιτισμού είναι άτομο που δεν έχει σχέση με τις τέχνες. Ο συντονιστής μας τόνισε τη σημασία που έχει το ότι στην Ελλάδα ο υπουργός πολιτισμού είναι ή κ. Μερκούρη, μία ήθοποιος που ενδιαφέρεται για την ανάπτυξη των τεχνών.

Τρία έργα παίρνει κάθε καλοκαίρι

Αυτή, λοιπόν, είναι η οικονομική ένταξη, που μπορεί να πάρει ένα συγκρότημα σαν το «Νιού Σαίξπηρ Κόμπανυ», δηλαδή το μισό από τα έξοδά του, αν η παράστασή του κριθεί άξια.

Πως εργάζεται το συγκρότημα αυτό; Κυρίως δίνει παραστάσεις το καλοκαίρι, στο τετράμηνο Ιουνίου - Σεπτεμβρίου, σε ένα υπαίθριο θέατρο στο Ρίτζεντ Πάρκ, ένα θέατρο χωρητικότητας 500 ατόμων περίπου. Στο διάστημα αυτό, ο θιάσος παρουσιάζει τρία έργα, από τα οποία τα δύο υποχρεωτικά είναι του Σαίξπηρ (κυρίως κομωδίες) και το τρίτο του Μπέρναρ Σώου ή άλλου συγγραφέα. Στους υπόλοιπους μήνες το συγκρότημα δίνει παραστάσεις σε σχολεία και πανεπιστήμια ή κάνει σεμινάρια για το ανέπαμο έργο Σαίξπηρ σε σχολεία. Για ένα διάστημα γίνεται και περιοδείες στο εξωτερικό ή το εξωτερικό.

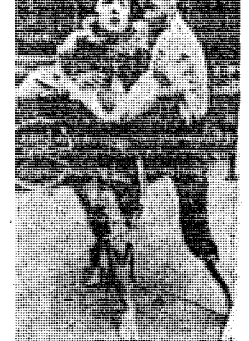
Τρία καινούρια έργα, λοιπόν, κάθε καλοκαίρι. Και το έρωτήμα είναι πόσοι άνθρωποι τα ετοιμάζουν όλα αυτά. Οι ήθοιοι του συγκροτήματος είναι περίπου 30, οι τεχνικοί του μόνον πέντε και άλλοι τόσοι αποτελούν τη διοίκηση.

Διευθυντής του συγκροτήματος είναι ο σκηνοθέτης Ντέν-

τάν, ήθοιοι κλπ. Άλλα τις αποφάσεις για το ρεπερτόριο κλπ. τις παίρνει εκείνος. Ο ίδιος σκηνοθετεί το ένα μόνο από τα τρία έργα κάθε καλοκαίριού, τα υπόλοιπα ανατίθενται σε άλλους σκηνοθέτες.

Το συγκρότημα αυτό λειτουργεί εδώ και 25 χρόνια και, όπως είναι φυσικό, πολλοί καλλιτέχνες έχουν εργαστεί σαν σκηνοθέτες ή ήθοιοι στο «Νιού Σαίξπηρ Κόμπανυ».

Πρωταγωνιστής του Πήτερ Γούντγουρντ στην παράσταση «Ονείρο»

Ο Πήτερ Γούντγουρντ σαν Ομπερον, σε μία σκηνή με τον Πούκ.

ήθοιοιους του συγκροτήματος. Είναι μόνιμοι. Ποιές είναι οι άμοιβές τους; Πως επιλέγονται;

Λοιπόν, οι ήθοιοι του συγκροτήματος δεν είναι μόνιμοι. Ο ίδιος ο κ. Γούντγουρντ, προικισμένος ήθοιος, όπως διαπιστώσαμε, έχει μόνον τρία χρόνια στο θίασο και τον επόμενο χρόνο δεν θα όνκει ο' αυτόν γιατί δεν έχει άλλο κατάλληλο. Στο συγκρότημα μόνον ημιμόνιμοι κάπου δέκα άτομα. Οι υπόλοιποι προσλαμβάνονται και απολύονται ανάλογα με τις ανάγκες του θιάσου και του ρεπερτορίου. Κι αυτό γιατί έφθασαν το θέατρο παίζει μόνο υι-

ζουν προβλήματα. Βέβαια, με την άνεργια ήθοιων που μαστίζει την Αγγλία, δεν είναι δύσκολο κάθε φορά να βρεθούν οι κατάλληλοι ήθοιοι.

Οι ήθοιοι που εργάζονται στο «Νιού Σαίξπηρ Κόμπανυ», είναι πάντα νέοι. Στο σημερινό συγκρότημα κανένας ήθοιος δεν είναι πάνω από τριάντα χρονών, ενώ μερικοί είναι και πρωτοεμφανιζόμενοι ή είναι ήθοιοι που έχουν καριέρα δύο ή τριών χρόνων. Αυτό αποτελεί πολιτική του συγκροτήματος και, όπως διαπιστώνεται, τα αποτελέσματα είναι κάθε άλλο, παρά εύκαταφρόνητα.

Κουβεντίσαμε στη συνέχεια για τις άμοιβές των ήθοιων, που δεν είναι μεγάλες.

Ενας νέος ήθοιος, 400 λίρες το μήνα, ποσό που στη Βρετανία δεν φτάνει για να ζήσει κανείς. Αλλά και ένας πρωταγωνιστής δεν παίρνει ιδιαίτερα μεγάλο μισθό. Ο κ. Γούντγουρντ, παίζοντας πρωταγωνιστικούς ρόλους, και μάλιστα σε θέατρο της επαρχίας, έπαυρε 700 ή το πολύ 800 λίρες το μήνα. Καταλαβαίνει κανείς, ότι οι άμοιβές των Βρετανών ήθοιων δεν είναι καθόλου μεγάλες, ή εξερέωση εργασίας δύσκολη.

Κι όμως, οι ήθοιοι τους δουλεύουν σκληρά και αποδοτικά. Αν σκεφτεί κανείς πως μερικοί από τους καλλιτέχνες που θαυμάσαμε έχουν βγει μόλις από τη σχολή ή παίζουν ένα - δύο χρόνια, καταλαβαίνει πόσο σοβαρά αντιμετωπίζουν το επάγγελμά τους. Ο συντονιστής μάς έξηγη πώς ή προετοιμασία των ήθοιων στις δραματικές σχολές είναι πολύ οργανωμένη και αποδοτική.

Ηθοιοί και συγγραφέας

Τό ερώτημα που έρχεται λογικά, όταν πληροφορηθεί κανείς τα παραπάνω, είναι πως μπορεί να ζήσει άνετα ένας Βρετανός ήθοιος.

Φυσικά, άλλ έρευνας, από

λύση στην τηλεόραση, λίγοι στον κινηματογράφο. Ο Πήτερ Γούντγουρντ δεν θέλει ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο. Ζει με την άμοιβή του σαν ήθοιος, κι ακόμη, διδάσκει σκηνές μαχών, ή ερμηνείες σε παραστάσεις, έχοντας ειδικευθεί σε κάτι τέτοιο.

Αλλά ο κ. Γούντγουρντ είναι και θεατρικός συγγραφέας. Έχει γράψει δύο έργα, τό ένα τιτοφορείται «Γουίλφρεντ» και αναφέρεται στη ζωή ενός παιχτή, ενώ τό δεύτερο τιτοφορείται «Εξωτερική έκπομπη» και θά παιχθεί αυτό τό χειμώνα από θεατρικά συγκροτήματα στο Μπρίστολ, στο Μπέρμινγχαμ και στο Σώλσμπουρι. Ετσι, ο πολυτάλαντος Πήτερ Γούντγουρντ πετυχαίνει σε πολλούς τομείς, αλλά και επιβιώνει.

Με την εύκαιρία, αναφέρει ότι υπάρχουν αρκετά θέατρα στη Βρετανία, έξω από τό Λονδίνο, και μερικά, όπως τό Μόντσεστερ, του Λίβερπουλ, του Μπρίστολ, έρσκονται σε πολύ καλό επίπεδο και συχνά παρουσιάζουν τις παραστάσεις τους, με κλασικά ή μοντέρνα έργα, και στο Λονδίνο.

Ας προσέξουμε τό μάθημα

Τά όσα μάς ανέφερε ο Πήτερ Γούντγουρντ δεν είναι βέβαια εκπληκτικά για όσους, τουλάχιστον, γνωρίζουν πως λειτουργούν τά επιχορηγούμενα θέατρα στο έξωτερικό.

Τό πλατύτερο κοινό, όμως, θά έκπλαγι έθελοντας πως τόσο λίγοι άνθρωποι (όχι περισσότεροι από 40) προσφέρουν τόσο έργο (τρία έργα κάθε καλοκαίρι) και μάλιστα τόσο υψηλής ποιότητας.

Τι θά πρέπει να διδαχθούν τά ελληνικά συγκροτήματα από όλα αυτά; Τι θά πρέπει να προσέξουν τά περιφερειακά - δημοτικά θέατρα ή οι επιχορηγούμενοι (όχι τό ΥΠΠΕ ή τούς δήμους) θιάσους; Αναρωτιόμαστε ότι ή απάντηση είναι προφανής και μπορεί να δοθεί περιληπτικά με τρία σημεία.

α. Οι δραματικές σχολές πρέπει να γίνουν σύστημα και να έχουν πρόγραμμα εντατικών σπουδών, ώστε ο άπόφοιτος να είναι άμέσως έτοιμος να παίξει με άώσιμες.

β. Οι ήθοιοι πρέπει να εργάζονται πιο εντατικά και να απαλλαγούν από τή γαιωατή τής «μονιμότητας» και τόν έρρησασαό. γ. Τά θέατρα πρέπει νά εφαρμόσουν σύστημα οικονομικών και

Τά νέα βιβλία

Μαρίας Σακαλάκη: «Τό άπαγορευμένο στους δεσμούς συγγενείας»

Τό βιβλίο αυτό φέρει τόν διευκρινιστικό υπότιτλο «Στοιχεία για μία ανθρωπολογία τόν άπαγορευμένου στην συλλογική φαντασία», άποτελεί μία μελέτη που άρχικά προσορίζεται μόνο για τήν άνάλυση τού λαϊκού παραμυθιού. Αργότερα έπιχειρήθηκε ή συγκριτική άνάλυση μύθων και παραμυθιών. Τό πρώτο μέρος τού έργου άναφέρεται στα έμπεδικά δεδομένα και τήν έρμηνεία τους. Στο δεύτερο έπιχειρείται μία θεωρητική έπεξεργασία τού άντικειμένου τής έρευνας, στό φώς τών κύριων παρασώτων που προέκυψαν από τήν παρατήρηση. Τίτλος τού πρώτου μέρους είναι «Τό πεδίο τού άπαγορευμένου στη συλλογική φαντασία» και τού δεύτερου «Στοιχεία για μία ανθρωπολογία τού άπαγορευμένου». Η συγγραφέας τής μελέτης παραθέτει εύριστα παραδείγματα από παραμύθια και ή άνάλυση τού θέματος φτάνει σε πολύτιμα συμπεράσματα. (Εκδόσεις «Κέδρος»).

Αγουσίν Γκομέζ Αρκος: «Τό παιδί και τό καρβέλι»

Τό συναρπαστικό αυτό μυθόστημα τού Ισπανού συγγραφέα Γκομέζ Αρκος, παρουσιάζει τήν ιστορία μιας πολυμελούς οικογένειας δημοκρατίας, χωρίς πάθος και με αίσθημα τιμής και ανθρωπιάς. Ο μικρός γιος, που ζούσε τόν έφιάλη τής στέρησης μαζί με τά άδέλφια του, άποτελεί τό κέντρο άράς τής πλοκής. Τό άγνό παιδικό πνεύμα καλεί τή συνειδήσεις των πολιτικοποιημένων να άνεθούν στό ύψος τών περιστάσεων και προσφέρει μέσα από τά όθια παιδικά μάτια, τήν έπίβλεψη ένα καλύτερο αύριο. Αξίζει να διαβάσει κανείς αυτό τό πεζογράφημα που δίνει και ένα μέτρο τής νεότερης πεζογραφίας τής Ισπανίας. Η μετάφραση έγινε από τούς Κώστα Ασημακόπουλο και Ντίνα Σιδέρη. (Εκδόσεις Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος).

Αόρνα Χάργεγουιν: «Κοινωνική ιστορία τής αρχαίας Αθήνας»

Τό βιβλίο αυτό φωτίζει να παρουσιάζει και να έρμηνεύει τήν σημαντικότερη πτυχή τής κοινωνικής ζωής στην αρχαία Αθήνα. Ο πρωταρχικός πυρήνας τής άρχαίας κοινωνίας, ο οίκος, διαδραματίζει πρωταρχικό ρόλο τόσο σε συγγενικές, όσο και σε οικονομικές ή πολιτικές σχέσεις. Μέσα από τήν άνάλυση τού οικονομικού παράγοντα, εξετάζονται οι φιλοσοφικές θεωρίες και οι άντιλήψεις τής έποχής, καθώς και ή εξέλιξη τής άθηνικής οικονομίας που συνδέεται άμεσα με τό θέμα τής δουλείας, τοποθετημένο μέσα στο ρεαλιστικό του περιβάλλον. Κατά συνέπεια, ή θέση τού πολιτή και ο ρόλος του στην διακυβέρνηση τού κράτους διαγράφονται κατά τράποσφ. Τό βιβλίο κατορθώνει να δώ-

τόσο λίγο και τόσο λίγο ζωγράφισαν την συμπεριφορά τους, στα 70 και 80 χρόνια της ελεύθερης ζωής της; Θα περίμενε να είναι μεγαλύτερο πλούτο και θεματικό και συγκινησιακό. Εντέλει απλό, αν ξεχωρίσουμε τους πίνακες των πρώτων, του Ρέγκου, του Λεφάκη, του Φωτάκη και του Παράλη, που και η προσφορά τους δεν είναι όλων η ίδια, τι πρόσθεσαν οι επόμενες γενιές των ζωγράφων μας πάνω σ' αυτό το θέμα, με εξαίρεση την ζωγραφική του Πεντζίκη ή τα λαϊκά του Ζήση; Βέβαια, υπάρχουν άλλες τεχντροποιίες, ίσως άλλα κοίταγμα, αλλά τίποτε που να εντυπωσιάζει ή να ξεχωρίζει, δεν έβλεπε, τίποτε που να δοναώνει, όσο κι αν έκτιμα κανείς έναν πίνακα του Βενετούλια. Και είναι κάτι που θα πρέπει να το προσέξουν οι κριτικοί μας και γενικότερα, οι μελετητές της τέχνης σ' αυτόν τον τόπο: ότι, δηλαδή, τα σπία που ζωγραφίζει η Χριστίδου ή ο Ζαφειριάδης, ανεξάρτητα από την αξία τους ή την ομορφιά τους, δεν προσθέτουν σχεδόν τίποτε στην απεικόνιση της πόλης που έβλεπαν ο Ρέγκος κι ο Φωτιάδης πριν πενήντα χρόνια.

Δεν επιχειρείται εδώ κριτική των εκτιμημένων έργων, ούτε επιτιμούνται οι δημιουργοί μας στον εικαστικό χώρο. Το πρόβλημα που τίθεται, ή παρατήρηση που γίνεται, ανάγεται σε κάτι γενικότερο: στο πόσο η εξέλιξη, η ανάπτυξη της Θεσσαλονίκης, η αλλαγή όχι τόσο της μορφής της, όσο της ζωής της, σε συνδυασμό με την εξέλιξη της τέχνης έχει αποτυπωθεί στην ζωγραφική της ή την έχει εμπνεύσει.

Όπως και να 'ναι, η έκθεση που οργανώθηκε στο Αρχαιολογικό Μουσείο είναι χρήσιμη (άκομη κι αν προκαλεί ερωτήματα και αμφιβολίες) και όμορφη.

Οι όμορφες γυναίκες της Μαρίας Σκλίδα

Με ανάλαφρη γραμμή και εύφορη χρωμάτων η Μαρία Σκλίδα δίνει έναν σύνολο έργων (αίσιωχέρους, τα περισσότερα) όπου μοναδικό θέμα είναι η γυναίκα. Οι πίνακες της ζωγράφου χωρίζονται σαφώς σε δύο ομάδες: στην πρώτη ανήκουν τα αισθησιακά γυναικά της, όπου σε μία σειρά παραλλαγών προβάλλεται το γυναικείο σώμα με ευαισθησία, φωτεινότητα και χαμηλό γραμμή. Στην δεύτερη ομάδα, γυναίκες ντυμένες ευφάνταστα (θεατρικά θά έλεγε κανείς, και δικαιολογημένα, λόγω των δεσμών της ζωγράφου με το θέατρο).

Στην πρώτη ομάδα έγκειται των άνοχτα χρώματα και μία γενικότερη ευδία, ενώ στα δεύτερα πολλές φορές το σκούρο χρώμα περιορίζει τον χώρο ή επιτρέπει ακόμη και την φυσιογνωμία, δίνοντας κάποτε μία μελαγχολική χροιά στα πρόσωπα. Είναι υπέρ της Σκλίδα η έμμονή σε ένα θέμα, έστω και σε δύο εκδοχές, η κατάρσωση, γιατί την βοηθάει σε μία κατάνηξη του θεματός της, χωρίς ιδιαίτερους προβληματισμούς ή συμβιβασμούς. Τα έργα της εκτίθενται στην γκαλερί «Πανελλήνιος».

Το ανθρώπινο σώμα στην Κατερίνα Μαρούδα

Το ανθρώπινο σώμα, σε μεγάλη αναλογία, τα γυναικεία, απασχολεί και την ζωγράφο Κατερίνα Μαρούδα, που εκθέτει στο Γαλλικό Ινστιτούτο. Σπουδαγμένη στην Φλωρεντία, η ζωγράφος μεταφέρει στα έργα της μία αντίληψη κι έναν προβληματισμό ευρωπαϊκής ύψης.

Τα ανθρώπινα κορμιά δίνονται με σχέδιο και χρώματα που συνεπαίγουν έναν δυναμικό αξιοπρόσεχτο. Σ' έναν άλλο αριθμό πινάκων της η Μαρούδα περαματίζει πάνω σε συνθέσεις πορτρέτων δίπλα σ' ένα άλλο θέμα, όπου, διαπιστώνει κανείς, η ζωγράφος μπορεί να κάνει κι άλλα θέματα, μέχρι την ολοκλήρωση.

Το ξένο ποίημα

Σαραγίνι Ναϊνού

ΣΤΗ ΛΑΚΣΜΙ, ΘΕΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Σένα που πρόβαλες απ' τόν ώκεανό μαργαριτάρι, πανέμορφη που ξεπερνάς το πρινοτό λάμψη! Εσένα επικαλούμαστε με ήλιο κι άφροσύνη σ' Γεννημένη απ' το Λωτό, άκουσε μας.

Ελα, με γλυκά βλέμματα και χέρια που χαϊδεύουν, και στόλιές μας μ' αίσια θέματα τα κατώφλια, βροχές εύλογημένες χύσε πάνω μας σ' Γεννημένη απ' το Λωτό, άκουσε μας.

Τά λίνα μας, τις φαμελίες, τα ποίμνια τήλθενέ μας και φύλαξε τα τζάκια μας, τους θραυσμούς μας, τις σοδιές μας άχ στάσου όρμηνη πάνω μας σε ερίρηνη και σε πόλεμο σ' Γεννημένη απ' το Λωτό άκουσε μας.

Γιά την όασημένη μας τη γή, οι προσφορές μας όλες! Διαφύλαξε τη δόξα της όαση πάνα, άκέρια, και τις άκατανική του έθνους μας έλπίδα, σ' Γεννημένη απ' το Λωτό, φρούρησε, κι άκουσε μας!

Μετ. ΡΙΤΑΣ ΜΠΟΥΜΗ-ΠΑΠΑ

εκτός ίσως από το ενικό νεύρο. Κάθε χρόνο ειδικό συμβούλιο θάλεγε τις παραστάσεις και έτσι, ανάλογα με την ποιότητα της παραστάσεως, το συγκρότημα παίρνει ή δεν παίρνει χρήματα για τόν επόμενο χρόνο. Τά

30, οι τεχνικοί του μουσίου πεντε και άλλοι τόσο αποτελούν τή διοίκηση. Διευθυντής του συγκροτήματος είναι ο σκηνοθέτης Ντένβιντ Κόνθλι, που πλαισιώνεται από ένα συμβούλιο σκηνοθε-

σε, οι τεχνικοί του μουσίου πεντε και άλλοι τόσο αποτελούν τή διοίκηση. Διευθυντής του συγκροτήματος είναι ο σκηνοθέτης Ντένβιντ Κόνθλι, που πλαισιώνεται από ένα συμβούλιο σκηνοθε-

πάνω, είναι πώς μπορεί να ζήσει άνα ένας θρε- τανός ήθοποιός. Φυσικό, όλα εξαρτώνται από την άξία του, από τις ικανότη- τές του. Μερικοί βρίσκουν μιά

λογούν από τη σιγουριά της «μο- νιμότητας» και τόν έρησυχασμό. γ. Τά θέατρα πρέπει να έφαρ- μώσουν σύστημα οικονομικών και παράγωγα έντονης παραγωγι- κότητας. Ν.

Καινούρια πρόσωπα εμφανίζονται στις οθόνες

Νεολαμπείς άστέρρες

του κινηματογράφου

Τά νέα ταλέντα μετά τόν 1980

Πολλά καινούργια πρό- σωπα στόν άμερικανικό κινηματογράφο, που επι- δίδωκε (και έχει ανάγκη) τήν συνεχή άνανεωση. Ηδη τά λίγα τελευταία χρόνια θέλει κανείς πολλά καινούργια πρό- σωπα να πρωταγωνι- στούν σε ταινίες. Μερικά από αυτά θά προχωρή- σουν, άλλα ίσως θά σθή- σουν.

Ενα από αυτά είναι και η Τζέ- μιν Λή Κέρτις, κόρη της Τζάννι Λή και τόν Τόνν Κέρτις, που έχει κιάλας μιά θητεία όκτώ χρόνων στάν κινηματογράφο. Αφού πέρασε και αυτή από τούς «Άγγελους τού Τσάρλυ» και έπαιξε σε ένα-δύο ταινίες, προ- βλήθηκε περισσότερο με τήν ταινία τού Κάρπεντερ «Χάλλω- γούλην». Συνέχισε να ποίζει στην τηλεόραση και έπαιξε στις ταινίες «Παιχνίδια στά δρό- μόν» τού Ρίτσαρντ Φράνκλιν και στην κωμωδία «Αλλάζοντας θέ- σεις», όπου έγινε ένα καινούργ- ιο σύμβολο τού σέξ. Πιο και- νούργιες της ταινίες είναι τά «Ερωτικά γράμματα» και τό «Τέλειο» όπου συμπρωταγωνι- στεί με τόν Τραβόλτα.

Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΓΚΕΝΤΖ ήταν περι- σσότερο γνωστός. Ανήκοντας στην οικογένεια Κόπολα, είχε τήν εύκαιρία να παίξει σε πολύ αξιόλογες ταινίες. Άρχισε τήν καριέρα του από τό θέατρο, σε ηλικία 13 χρόνων, και άργότερα πέρασε στάν κινηματογράφο.

Ουσιαστικά ή κινηματογραφική του καριέρα είναι τριών χρό- νων, άφού τήν πρώτη του ταινία τήν έκανε στό 1982: ήταν «Τό κορίτσι τής κοιλιάς» τής σκη- νοθέτης Μάρθας Κουλίτζ, με παρτενέρ τήν Ντέμπωρα Φερ- μαν. Ακολούθησε ή ταινία τού θείου του Κόπολα «Ράμπελ Φις» όπου έπαιξαν ο Μάτ Ντλόν, ο Κρίστοφερ Πέν και άλλοι, και κατόπιν τό 1984, τό «Κυνήγι» νάς τα φεγγάρια». Εναν βασικό ρόλο τού έδωσε πάλι ο θείος του Κόπολα στό φίλμ «Κόττον Κλάμ» δίπλα στόν Ρίτσαρντ Γκρή, κι αυτό θωρείται επιτυ- χιά πρώτης γραμμής, καθώς τό φίλμ δημιούργησε μεγάλο έν- διαφέρον. Στό «Μπέντν» τού Άλαν Πάρκερ, ο Νικόλας Γκέτζ

παίζει πάλι έναν από τούς δύο βασικούς ρόλους τού φίλμ. Η ταινία αυτή είναι τού 1985. Τώρα ο Γκέτζ γυρίζει δύο ταινίες και συγκεκριμένα τό «Άγόρι με τά μπλέ» και «Θαυματοποιός», που άναφέρεται στάν πυρηνικά πόλεμο. Μιλώντας γιά επιδρά- σεις που μπορεί να έχει δεχθεί ο νέος ήθοποιός άνέφερε τούς Τζέτρυ Λιούις, Τζέημς Ντήν και Μάρλον Μπράντο.

ριέρα της τό 1980 μ' ένα γερμα- νικό φίλμ, αλλά έγινε γνωστή τό δύο-τρία τελευταία χρόνια, κυ- ρίως τό 1983 με τά φίλμ «Ζέστη και αιδών», όπου υποδύσαν ένα νεαρό κορίτσι τής Αγγλίας, που νιώπαντη, που σκόρπει τήν άποικιστική κοινωνία καθώς έρωτεύεται έναν Ινδό. Ακολού- θησε ή «Προκυμαία» στην Αύ- στρία και κατόπιν δύο ταινίες γιά τήν τηλεόραση, τό «Δάκτωρ

Μπέ. Η Γκρέτα Σκάτις περιμένει πολλά από τό πολιτικό αυτό θρίλερ, που άναφέρεται σε πολ- λά σύγχρονα προβλήματα και, ιδιαίτερα, στην άπειλή τού πυ- ρηνικού πολέμου. ΣΤΑ 1980 άρχισε και ή καριέρα τού Τίμοθι Χάττον, που είχε τήν τύχη να παίξει σε μερικές καλές ταινίες. Πρώτη του εμφά- νιση στούς «Συνθισμένους άν- θρώπους» τού Ρόμπερτ Ρέ-

προβλήματα που αντιμετώπι- ζουν τά παιδιά τού ζεύγους, που έκτελέστηκε γιά κατοκαλεία υπέρ τών Σοβιετικών. Στά φίλμ έπιστημονικής φαντασίας άνή- κει τό «Ανθρώπος τού πάγου» όπου ο Τίμοθι Χάττον υποδύε- ται έναν νεαρό έπιστήμονα που βρίσκεται σε κίνδυνο όταν άνα- στρέφεται από τούς πάγους τής άρκτικής ένας πρωτόγονος άν- θρώπος. Η επόμενη ταινία τού νέου στάρ είναι τό «Γεράκι και χιονάνθρωπος» που γύρισε φέ- τος ο Τζών Σλέινγκερ. Η υπό- θεση άνοφέρεται στις περιπέ- τειες δύο νεαρών που πηγαί- νουν να πουλήσουν μουσικά στούς Ρώσους αλλά βρίσκονται σ' έναν κόσμο έντελώς καινούρ- γιο. Τελευταία του φετινή ται- νία τό «Τούρκ 182» τού Μπόμπ Κλάρκ, όπου ο Τίμοθι Χάττον μπλέκεται σε μιά διαμάχη με τόν δήμαρχο τής πόλης του προσπαθώντας να θάγει σύν- ταξη γιά τόν άρρωστο άδελφό του.

Ο ΚΑΡΤ ΡΑΙΣΣΕΑ είναι άλλος ένας ήθοποιός που ξεκίνησε τήν καριέρα του Ε. Γιαννίδη, Ι. Δραγούμη, Α. Εφταλιώτη, Κ. Παλα- μά, Α. Πάλη, Δ. Ταγκόπουλου, Γ. Ψυχάρη κ.ά. - γίνονται προσιτές σε όλους τούς ειδικούς αλλά και στό εύρύτερο κοινό, πολύτιμες και άγνωστες μαρτυρίες γιά τό σημα- ντικότερο ίσως πνευματικό κίνημα τής νεότερης ιστορίας μας, τόν δημο- τισμό. Είτος από τήν αλληλογραφία τών πρωταγωνιστών τού κινήματος πού άναφέρονται στόν τίτλο τού βιβλίου, δημοσιεύονται έπιστολές και άλλων γνωστών ή λιγότερο γνω- στών άνοματών τής λογοτεχνίας, τής έπιστήμης, τής εκπαίδευσης, τού συνδικαλισμού, καθώς και άλλων άσθενών τού δημοτικισμού. Οι δημοσιεύμενες έπιστολές, προέ- χουν από τό άρχείο Ψυχάρη, Πά- λη και Βλαστού και καλύπτουν μιά περίοδο από τήν τελευταία δεκαετία τού περασμένου αιώνα ως τό τέλος σχεδόν τού μεσοπόλεμου. Πέρα από τά «καινούργια στοιχεία που προσκο- μίζουν γιά πολλά πρόσωπα, πράγμα- ται στό φίλμ τού Φίλιπ Μπόρσο, άποτελούν ένα σχεδόν αδιάσπαστο σκάλιο τού δώκομου - άχι μόνο άπέξω, αλλά και από μέσα - όγνά τού σπουδαίου. Ο πολυσυλλεγός αυτός τόμος, γιά τήν σμίσια τού όποιου έαναγράφουν στις σελίδες αυτές, είναι έκδοσις τού πανεπιστι- μίου Θεσσαλονίκης και έχει γίνει μέ τήν φιλολόγη έμπειρία τού ΕΔΠ τού σπουδασιώτερου νεότερης έλλη- νικής φιλολογίας.

Η Τζέμιν Λή Κέρτις, σε μιά από τις τελευταίες ταινίες της.

ΜΙΑ ΝΕΑ Αγγλίδα ήθοποιός με καριέρα στην Αυστραλία και στην Αμερική, που άρχισε όμως τήν καριέρα της στην... Γερμα- νία, είναι ή Γκρέτα Σκάτις, που φέτος δημιούργησε αίσθηση στις Κάγκες, στό φίλμ τού Ντούσαν Μακαβέγιεφ «Κόκα- Κόλα Κιντ». Η ταινία αυτή έγινε άφορμή γιά καυγάδες άμεσα στούς πρωταγωνιστές, αλλά και άνάμεσα στην Σκάτις και τόν φυγάδα Γιουγκοσλάβο σκηνο- θέτη. Η Σκάτις άρχισε τήν κα-

ρίερα (όπου έπαιξαν ο Τζέημς Μέησον και ο Άλαν Μπέντν) και τό «Πύργος από έβεννο» με πρω- ταγωνιστή τόν Λάουρεν Ολβιε. Στά 1904 ή Γκρέτα Σκάτις, μπαί- νοντας στό χωράφι τής Γκρέτα Γκόρμπο, έπαιξε στό φίλμ «Κα- ρία Κλάμ». Η ταινία αυτή έγινε άφορμή γιά καυγάδες άμεσα στούς πρωταγωνιστές, αλλά και άνάμεσα στην Σκάτις και τόν φυγάδα Γιουγκοσλάβο σκηνο- θέτη. Η Σκάτις άρχισε τήν κα-

ντοφρντ, όπου υποδύεται έναν ηγνήτη που έχει χάσει τόν προσανατολισμό του. Στά 1981 έπαιξε στό φίλμ «Μην ξεχά- νεις» δίπλα στόν Τζάκντ Σκότ. Η ταινία άναφερόταν στους μαθη- τές μιάς στρατιωτικής σχολής και στό προβλήματά τους. Στά 1983 ο διάσημος σκηνοθέτης Σιντνέρι Λιούμπε τόν διόδεξε γιά πρωταγωνιστή τής ταινίας «Ντόνιελ» που άναφέρεται έμ- μεσα στην ιστορία τών Ρόζεν- μπεργκ, αλλά περισσότερο στό